

Katherine Center

**FLĂCĂRILE CARE
M-AU ÎNVĂȚAT SĂ IUBESC**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Unu

ÎN SEARA în care am devenit cea mai tânără persoană – și singura femeie – care a câștigat premiul pentru curaj al Brigăzii de Pompieri din Austin, partenerul meu mi-a făcut o propunere.

O propunere indecentă.

La ceremonie. În sala de bal. În timpul cinei.

Venită de la partenerul meu.

Acolo unde am fost cu toții – tura B, de la Secția 11, în formație completă. În uniforme, folosind furculițe pentru salată – în frunte cu mine, cu cravata în carouri parcă strângându-mă tot mai tare, gândindu-mă cu groază că va trebui să urc pe scenă, în fața oamenilor, în lumina reflectoarelor.

Iarna trecută, un autobuz școlar plin cu elevi alunecase de pe un drum înghețat într-o ravenă, iar eu mă cățarasem în interior ca să scot copiii afară printr-un geam, unul câte unul, în timp ce apa se ridica.

De aceea ne aflam acolo, la ceremonie. Ziarele m-au numit *Îngerul din Autobuzul Școlii*.

Și tocmai Hernandez, dintre toți oamenii, a ales fix momentul acela ca să se dea la mine.

Hernandez, partenerul meu de trei ani. Hernandez, la care nu mă gândisem niciodată *așa*. Hernandez, care era chipș într-un mod atât de perfect, încât nici măcar nu-l mai consideram astfel.

Arăta ca o păpușă Ken latino, în slujba pompierilor – bizar de perfect, încât nici nu părea a fi real. Ridica greutate,

folosea ață dentară și loțiune tonică, iar abdomenul lui plat ca o scândură de călcat și dinții săi albi, perfect aliniați, erau capcane sigure pentru doamnele naive. Nu doar că fusese inclus în calendarul brigăzii, ci pozase chiar pentru copertă. Partenerul perfect, Hernandez, ultimul tip la care m-aș fi gândit altfel decât ca la un fustangiu cu alimentație sănătoasă, care practica CrossFit, s-a aplecat spre urechea mea, acolo, la masă, și mi-a cerut să-mi petrec noaptea cu el.

— Poate că-i seara ta norocoasă, mi-a spus.

Am continuat să mestec. Nu mă așteptasem.

— Pentru ce?

S-a uitat lung la mine ca și cum ar fi schițat un *Doh*.

— Ca să facem ceva în privința tensiunii sexuale.

M-am uitat în jur, să văd dacă-l mai auzise vreo persoană.

Credeam că glumea.

Ar trebui ca cineva să filmeze cineva, să facă o poză sau să înceapă să râdă. Nu era posibil să fie altceva decât o farsă de proporții, un soi de pompierism de *Camera ascunsă*. Am aruncat o privire către restul echipei – toți niște clovni.

Niciun semn, toată lumea își tăia liniștită puiul.

Am decis că Hernandez juca la cacealma.

— Bine, am zis. O idee grozavă.

El a ridicat din sprâncene, părând încântat.

— Serios?

I-am aruncat o privire care spunea: *Haide, mări!*

— Nu, deloc, am răspuns.

— Eu vorbesc serios, a spus, apropiindu-se.

— Ba nu.

S-a uitat la mine gen: *Cine ești tu să iei decizii pentru mine?*

I-am răspuns din priviri – *Știi exact cine sunt* – apoi am continuat:

— Nu ești niciodată serios, mai ales când vine vorba despre femei.

— Dar tu nu ești femeie, ci pompier.
— Iată un alt motiv pentru care nu aş merge niciodată acasă cu tine.

— Eu cred că vrei.

Am clătinat dezaprobat din cap.

— Nu, am subliniat.

— În adâncul sufletului, a continuat el.

— Nu.

— Te-aş putea provoca.

Nu am întors niciodată spatele unei provocări, dar am clătinat iarăşi din cap. *Nici măcar, amice.*

— Nu ies cu pompieri. Şi nici tu.

— Asta nu ar fi de fapt o întâlnire.

— Mi-eşti ca un frate, amice, i-am răspuns dând din cap.

— Pot trăi cu asta.

— Scârbos, m-am revoltat eu.

— Şi totuşi, de ce nu?

Atunci m-am uitat urât la el. Chiar vorbea serios? Am ridicat apoi privirea către scenă. În câteva minute începea ceremonia. Era o noapte importantă pentru mine. De importanţă maximă. Cea mai importantă din carieră. Chiar trebuia să facem asta acum?

— Lucrăm împreună, omule, i-am spus. De fapt, nici măcar n-ar fi trebuit să îi amintesc asta. Se ştie că pompierii nu ies cu alţi pompieri. Nu e doar împotriva regulamentului, ci şi a tradiţiei.

Însă nu i-a păsat.

— Nu aş spune nimănui, niciodată, a răspuns.

— Asta nu ar schimba cu nimic situaţia.

Mi-a aruncat o privire gravă.

— Trebuie să te mai şi distrezi.

— Nu eşti genul meu de distracţie, am înclinat din cap.

După răspunsul meu, s-a plecat și mai aproape.

— Tu nu te vezi cu nimeni, niciodată. Cum e posibil? Te irosești. Nu te mai reține.

— Nu mă rețin, am spus, de parcă discutam despre vreme. Doar că nu sunt interesată.

S-a privit aprobator ca și cum și-ar fi dorit o reconfirmare că se încadrează în standardele tuturor femeilor, apoi s-a uitat în ochii mei.

— Ba ești interesată.

Am clătinat din cap.

— Ți-a trecut prin minte, a insistat.

— Cu siguranță, nu, l-am contrat.

— Totuși, acum te gândești la asta, nu? a adăugat, pe un ton scăzut.

— Nu într-un sens pozitiv.

— Trebuie să încetezi să trăiești ca o măicuță, a continuat. Dacă eu sunt leacul pentru singurătatea ta?

Asta mi-a atras atenția. Nu i-am arătat însă și am înfipt furculița într-un morcov din farfuria cu salată.

— Nu sunt o singuratică.

S-a încruntat, de parcă eram vădit nebună.

— Știi ceva? Ești cea mai singuratică persoană pe care o cunosc.

Să fiu sinceră, asta m-a atins puțin și am îndreptat furculița spre el.

— Îmi sunt *auto-suficientă* (mulțumită de sinele meu și n-am nevoie de altcineva care să mă împlinească), l-am corectat. Independentă. Sunt stăpână pe viața mea.

— Dar ai nevoie și de... A făcut o pauză semnificativă. Companie.

Am refuzat să accept ce implica acest lucru.

— Nu am timp pentru companie, i-am spus. Aveam tura de la stația de pompieri, un al doilea job ca instructoare

de autoapărare, zece ore de voluntariat pe săptămână la organizația *Big Sisters*, un maraton pentru care mă antrenam și weekenduri în care îmi ajutam tatăl să construiască o anexă pentru casă. Abia dacă aveam timp să dorm, darămite să am... *companie*.

– Din vina cui? a întrebat Hernandez.

Chiar îmi pusese o asemenea întrebare?!

– Compania nu e o prioritate pentru mine. Nu sunt romantică.

– Nu-i vorba despre romantism, ci despre căldură și relaționare. Despre apropiere interumană.

– Asta îmi sună a romantism, i-am spus.

– Zi-i cum vrei. Dar tot ai nevoie.

Ce se întâmpla, de fapt? Vorbeam cu *Hernandez*. Nu avea cum să fie serios. Și totuși, fața lui asta îmi transmitea. M-am tot uitat după vreun semn, poate o urmă de zâmbet sau o scânteie în privirea lui, dar tot ce am descoperit a fost privirea lui intensă, neclintită, ciudat de onestă.

– *Glumești*, nu?

Trebuia să glumească.

Eram complet descumpănită în fața acestei persoane pentru care manifestasem o lipsă totală de interes (reciprocă) atâta vreme, și care, dintr-odată, se pretindea interesată. Parcă ne-am fi înțeles să jucăm dame, iar el ar fi anunțat subit că jucăm șah.

Absent, a ridicat mâna pe marginea mesei și mi-a atins cu degetul mânerul cuțitului nefolosit.

– Și dacă ai greșit în legătură cu întreaga ta viață? a întrebat, aproape în șoaptă. Dacă eu sunt exact ceea ce aveai nevoie în tot acest timp? Nu vrei să afli? Nu crezi că vei regreta dacă nu încerci?

Îmi repet că este vorba despre *Hernandez*.

Întotdeauna a fost tipul de om a cărui glumă favorită era să încerce să mă arunce pe canapea și să dea drumul la

vânturi. Nu a existat niciodată între noi un moment care să fi putut fi catalogat drept flirt sau măcar să sugereze asta – sau să fi putut fi considerat *intim*.

Dar acum eram prinsă într-o conversație incredibilă. Intensitatea pe care o investea în comunicarea cu femeile avea o forță hipnotică. Îl văzusem folosind-o pe numeroase ținte cu un succes aproape covârșitor. Doar că nu și-o exercitase niciodată asupra mea.

Ar fi trebuit să fiu imună. Dar nu mă simțeam tocmai în apele mele în hotelul elegant, așteptând să urc pe scenă. Este ceva super important să-ți fie recunoscută și *onorată* munca și asta îmi răscolea emoțiile în moduri neașteptate. Sinceră să fiu, Hernandez nu se înșela 100% în privința mea. În ciuda a tot ceea ce știam despre el, despre viață și despre pompieri, dar mai ales despre mine, mărturisesc că ceva din prestația lui chiar *funcționa*.

Probabil că nu putem fi chiar mereu în gardă.

Poate că eram mai singuratică decât îmi dădusem seama. Poate că aveam nevoie de ceva mai mult. Poate că nimic din viața mea nu era așa cum îmi închipuisem eu.

Problema era că tocmai spusese niște lucruri surprinzător de adevărate, și mi se părea nedrept – să mă cunoască atât de bine și să se folosească de asta împotriva mea. Captivă în acest moment ciudat, m-am trezit că îmi analizam viața dintr-un unghi complet diferit. Avea oare dreptate?

Poate că nici măcar nu voiam să joc dame.

A fost cel mai ciudat moment dintre toate pe care le petrecusem cu el. Mai ciudat decât petrecerea disco, decât concursul de mâncat plăcinte și chiar decât noaptea de karaoke sfârșită prost.

Hernandez. Dintre toți oamenii.

Am privit amândoi degetul pe care încă și-l ținea pe mânerul cuțitului. L-a apropiat de mine, spunând.

— Ești tentată.

Nu eram. Sau poate eram. Așa, microscopic. M-am gândit la apartamentul meu trist, spartan și la șirul ordonat de plante de pe pervazul ferestrei din bucătăriei. La patul meu, făcut mereu cu o precizie militară, la aspectul ca de spital și la lipsa completă a unui partener care să-mi calce pragul de când locuiam acolo. La liniștea care mă va înconjura când mă voi duce acasă, tulburată doar de tic-tacul ceasului din bucătărie.

Știam precis cum va arăta și cum voi resimți întoarcerea acasă, în apartament – senzația de piele prea întinsă pe care o căpătam de fiecare dată după ce-mi spălam fața cu săpun, damful detergentului meu pentru rufe când îmi trăgeam bluza de pijama peste cap, foșnetul cearșafurilor când mă strecuram între ele și mi le aranjam cu grijă sub brațe. Aceeași rutină la culcare, iar și iar, la nesfârșit – sigură, repetitivă, monotună. O puteam derula în minte minut cu minut.

V-aș putea spune chiar și la ce m-aș gândi înainte să adorm. Întotdeauna mă gândesc la același lucru: mi-aș imagina că pregătesc prăjiturile cu fulgi de ciocolată. Fiecare pas ar fi zugrăvit în detalii liniștitoare, de la amestecarea untului la adăugarea vanilieii, de la spargerea ouălor la încorporarea fulgilor. Aș privi imaginar cum se rotesc paletele mixerului, cum curăț marginile castronului cu o spatulă de cauciuc, apoi adun aluatul cu lingurițe mici, în formă de semicerc și le las una câte una pe tava pentru prăjituri, în șiruri ordonate, cu spații perfect egale între ele.

Nu mai făcusem prăjiturile de ani de zile, dar în fiecare seară îmi imaginam că le gătesc.

Cum ar fi fost să renunț la acea rutină?

Ești cea mai singuratică persoană pe care o cunosc, spusese Hernandez.

Dintr-odată, am știut că era adevărat.

Dar asta nu era un motiv ca să mă culc cu el. Pentru mine, sexul nu era un leac pentru singurătate, ci dimpotrivă.

Hernandez. Era ca și cum mi-ar fi făcut o propunere par-tenerul de laborator de la chimie. Sau băiatul de la curățătorie. Sau doctorul.

Nu aveam de gând să mă culc cu el. Categorie nu. Cu siguranță asta nu avea să se întâmple niciodată.

Probabil.

Și totuși, fără să-mi dau seama, mi-am ținut respirația.

Apoi, din lateral, la trei locuri distanță, vizavi de mine, am auzit un sunet cunoscut, distinctiv: pufnetul cu gura închisă pe care operatorul nostru de motoare, Big Tom, îl scotea de fiecare dată când cuiva i se juca o festă.

Mi-au fugit ochii într-acolo.

Iată-l pe Big Tom, cu mâna peste gură și nas, încovoiat de un hohot pe care nu și l-a mai putut reține.

L-am văzut făcând asta de o sută de ori. Era singurul care nu se putea abține.

— Oh, Doamne, am spus, privind în altă parte.

Am scanat restul mesei. Băieții din tura noastră erau cu toții prezenți ca să mă ovaționeze în marea mea seară. Se comportaseră ca niște adevărați domni tot timpul, mestecând cu gurile închise și tot tacâmul. Dar, odată ce Big Tom ceda, cedau cu toții. Dintr-o privire, am văzut amuzamentul pe fiecare chip. Amuzament infuzat de triumful unei farse reușite.

Mă prinseseră.

M-am întors spre Hernandez și l-am lovit peste umăr. Tare.

— Serios?

Era prima dată când le ieșea. Și încercaseră de suficiente ori.

Ce să spun? Nimeni nu-i perfect.

Odată ce reținerea băieților s-a risipit, efectul a fost instantaneu. Au început cu toții să arate cu degetul și să-și ridice brațele în semn de victorie. Hohoteau atât de tare, că se clătina masa. Reichman, Nolan, Trey, Big Tom și mai ales

Hernandez hăhăiau acum încântați, roșii la față, încercând să respire.

I-am lăsat un minut. Îl meritau.

Apoi am început să râd și eu, de ușurare. Lumea și-a recăpătat contururile cunoscute. A redevenit familiară. Am inspirat adânc. Hernandez nu vorbise serios cu propunerea lui. Îmi jucase *o festă*.

Fusese doar o farsă. Slavă Domnului!

Când Hernandez s-a liniștit cât să poată vorbi, a arătat spre mine.

— Ai căzut în plasă.

L-am lovit peste umăr.

— M-ai speriat de moarte, băi! Dintre toate seriile...

— Ne-am gândit c-o să-ți fie de folos să te distragem. Apoi a arătat spre Big Tom. M-ai torpilat, omule! Era pe cale să accepte!

— Ba nu, am spus.

— Ba da, a protestat Hernandez. Dacă mă pricep la ceva, este să fac fetele să accepte.

— Eu nu sunt fată. Sunt pompier.

— Și... ai fost la *o secundă* distanță.

Am aruncat în el cu un rulou.

— Ai vrea tu.

Dar abordase niște puncte sensibile, recunosc. Poate prea multe.

Hernandez a vârât mâna în buzunar, după portofel.

— Doamne! Am pierdut douăzeci de dolari!

Ceilalți și-au scos și ei banii.

— Nu paria niciodată împotriva lui Hanwell, i-a spus Big Tom, făcându-mi cu ochiul.

Băieții au început să numere bancnotele și să le adune.

L-am privit pe Hernandez cum plătea și l-am lovit iar, și mai tare.

— Ai pariat împotriva mea?

A ridicat din umeri, afișând un zâmbet viclean.

— Știu eu ce știu. Sunt irezistibil.

Pe scenă, începuse programul.

Un MC încălzea microfonul, în timp ce personalul debasase, iar invitații își îndreptau atenția spre podium.

— Este plăcerea mea, spunea MC-ul, să ajut la onorarea eroilor noștri pompieri salvatori, în seara aceasta.

Sala s-a umplut de urale zgomotoase. Apoi băieții de la masa mea au început să scandeze:

— Cassie! Cassie! Cassie!

Le-am făcut semn să tacă, trecându-mi degetul peste beregată.

Dar am zâmbit. Ce descrierați!

I-am aruncat lui Hernandez o ultimă privire. Fusese doar o glumă. Și într-adevăr, mă distrăsese puțin.

Apoi ne-am liniștit cu toții, eu mi-am îndreptat poziția pe scaun și toate emoțiile mi-au revenit în mod galopant. Mi-am încheștat mâinile în poală, fiind conștientă de cât de reci erau, apoi mi-am permis o clipă în care să apreciez ideea ridicolă că nu mă speria nimic – exceptând, pare-se, scenele de la banchete.

M-am holbat la podium după ce au început să strige numele persoanelor premiate, fiind îngrozită de clipa când urma să fiu chemată.

Purtam pantofi cu toc *pumps* la uniforma de gală și aveam ceva probleme cu echilibrul. Nu îmi place să fiu în centrul atenției. În plus, trebuia să vorbesc. Primiserăm fiecare câte două minute ca să ne rostim mulțumirile la microfon, iar acest termen îmi părea a fi o durată imposibil de lungă și imposibil de scurtă, în același timp.

Scrisesem plină de conștiinciozitate un paragraf pe care mă gândeam să îl citesc cu voce tare la festivitatea de premiere. Cât de dificil putea fi să citesc? Deși, privindu-i pe ceilalți

cum urcă pe scenă și își rostesc alocuțiunile, am început să cred că era mai greu decât îmi imaginam. Se poticneau, se bâlbâiau, își pierdeau ideea și ajungeau să repete frazele. M-am trezit muștrându-mă că nu exersasem înainte.

Pentru că eram cea mai tânără laureată, și femeie, și fiindcă era prestigiosul premiu onorific al brigăzii, dar și pentru că *Îngerul din Autobuzul Școlar* era pe toate paginile de ziar, îmi lăsaseră momentul la final. Era sfârșitul apoteotic al serii. Însuși primarul avea să-mi ofere premiul și să mă copleșească de glorie.

Am numărat în timp ce alții urcau pe scenă și reveneau la locurile lor, simțind că mi se strânge pieptul de emoție.

În sfârșit, mi-a venit rândul. Trebuia doar să trec de următoarele cinci minute și mă puteam întoarce acasă, la plantele mele, la cearșafurile mătăsoase și la apartamentul meu liniștit.

— Oameni buni, am păstrat pentru final un moment special, a spus MC-ul. Băieții din tura mea au început să chiuie și să bată în masă. Ultima noastră invitată primește cea mai aleasă distincție, iar pentru a i-o oferi ne-am gândit la ceva deosebit. Ni se alătură un VIP. Speram să fie primarul, însă a fost reținut în ultima clipă de niște probleme orășenești. Dar n-aveți nicio teamă, pentru că vă oferim pe cineva la fel de celebru! Am plăcerea de a-i ceda podiumul consilierului născut și crescut în Austin...

MC-ul s-a întors să facă semn spre lateralul scenei și, în secunda aceea, am zis: *Rahat!*

Nu era primarul.

O veste foarte proastă.

Știam ce nume va spune. Îl presimțeam.

Și am avut dreptate.

— Heath Thompson! a strigat MC-ul, pe un ton de prezentator de la *Prețul corect* – de parcă un spectator norocos tocmai câștigase un uscător de rufe nou.

Mi s-a părut că totul se derulează cu încetinitorul. Silabele cuvintelor s-au adâncit, au devenit siropoase, iar aplauzele sunau ca și cum cinci sute de oameni loveau cu putere în tobe snare¹. Am privit dezamăgită cum însuși Heath-nenorocitul-Thompson își făcea apariția din stânga scenei ca să i alătore MC-ului.

Mai precis, a pășit țațoș ca un cocoș.

Aș fi recunoscut mersul acela oriunde. Era mersul iritant al unui bărbat care credea că lumea îi va permite mereu să se bucure de orice și-ar dori și căruia nu i se spusese nici odată altfel.

Să fi anticipat asta? Să fi știut mai bine că se va întâmpla ceva, decât să îndrăznesc să îmi doresc ceva pentru mine? Să fi presupus de la început că viața va găsi o cale de a distruge momentul?

Pentru că nu o făcusem. Nu anticipasem. Am fost atât de uluită să îl văd pe Heath Thompson pășind pe scena aceea, încât am uitat să respir. De-a dreptul. Până când Hernandez m-a văzut amorțită și mi-a dat una pe spate.

Apoi, tot ce știam s-a rezumat, dintr-odată, la un moment infim de înțelegere că, în cel mai de succes moment al vieții mele, care trebuia să-mi onoreze munca și strădaniile, îmi primeam răsplata de la Heath Thompson.

Heath. Thompson.

Singura persoană din întreaga lume care ar fi putut distruge momentul.

¹ Asigură ritmul de bază. De obicei, acest tip de toabă este poziționat între picioarele toboșarului. (n. red.)